

bertil, efter som han hos sig selv har de Midler, hvorved han kan opfylde den Hovedbestemmelse, at skaffe Bøpæl til Studenter; denne Mand er altsaa ikke fattig, naar han vil lade være at staae i et Forhold, der ikke mere er fornøden eller passende for ham. Jeg vil nu forlade Wallendorffs Kollegium, betragtet som en Embedsmand, der har tjent Staten længe, og paa Grund deraf skulde kunne forlange Pension — jeg troer, at Eignelsen i sig selv ikke var heldig, men jeg har optaget og brugt den, saa godt jeg kunde — og henholde mig til det ærede Medlem ligeoverfor (Alberti). Han syntes at ville godtgjøre, at dette Kollegium havde en historisk Ret til at faae Understøttelse og Byggehjælp fra Kommunitetet, og blandt andre Grunde, som han anførte derfor, troer jeg ogsaa var den, at det var nedbrændt to Gange og hjulpet paa Fode igjen af Kommunitetet, og nu skulde altsaa det hele berøve paa det gamle Ordsprog: alle gode Gange ere tre; men det kan ikke gives Anvendelse her. Naar Kollegiet har viist sig saa tilbøieligt til at brænde, gjør man bedst i saa tidligt som muligt at høre op med al Forbindelse med det. En anden Grund, han syntes at gjøre gjældende, var, at Bygningen og Kapitalen nu engang vare indstiftede saaledes, at de Studerende skulde boe i Bygningen, og at disse Midler ellers ikke kom dem tilhænde paa den Maade, de skulde, og det saameget mere, som han ikke troede, at vedkommende Bestyrelse maatte være berettiget til at sælge Bygningen. Det kan gjerne være muligt, det skal jeg ikke indlade mig paa, men mindre endnu maa nogen Deel af Statskassen — og det ærede Medlem har lidt været med til at betragte Kommunitetets og Universitetets Midler som Dele af Statskassen — paa den Maade kunne forpligtes til at støtte en saldsærdig Bygning. Resultatet af hvad det ærede Medlem der har sagt, vilde altsaa blive, at Bestyrelsen af Kollegiet ikke turde sælge Gaard og Grund, men skulde lade Bygningen falde ned over Studenterne, saa at de ikke fik det bedste Mulige ud deraf, som de kunde. Endvidere sagde det ærede Medlem, at Stiftelsen maatte betragtes ikke som privat, men som offentlig. Hvis dette var rigtigt, saa vil jeg bede ham

lægge Mærke til, at saa har det Offentlige ved alle tidligere Leiligheder, hvor det ikke var muligt længere paa en hensigtsmæssig Maade at opfylde slige Legaters Bestemmelse, forandret dem efter deres Natur og efter Forholdene og givet dem den bedste Anvendelse, som det til enhver Tid var muligt. Er det saa, som det ærede Medlem siger, at det paa en vis Maade ingen privat Stiftelse er, men at den hører det Offentlige til, saa vilde, som det jo ogsaa er blevet antydet, det Offentlige være berettiget til at sige: „paa den og den Maade skal der handles dermed, det og det skal for Fremtiden være Betydningen [af denne Stiftelse“. Men skal Stiftelsen have Ret til at sige: „jeg vil opretholdes i den Form, hvori jeg bestaaer“, saa er det derved beviist, at det ingen offentlig Stiftelse er, og saa siger det Offentlige fra sin Side: de Betingelser, som I kræve for at kunne bestaae, som I ville, ville vi ikke opfylde. Det er en aldeles simpel Sag, at enten betragter man Kollegiet som en offentlig Stiftelse, og saa undersøger man, hvad Hensigten med Stiftelsen har været, hvorledes denne bedst kan opfyldes efter Tid og Leilighed, og om der ikke længere er saadanne Midler tilstede ved den, at den kan opretholdes i sin hidtilværende Skikkelse, eller ogsaa betragter man det som en privat Stiftelse og lader den da raade sig selv; der ligger Intet derimellem. At ville bringe Kommunitetet til at have Forpligtelser i den Retning, vilde være at drage Kommunitetets Midler hen til mange forskjellige Sider. Dettets Midler have ikke paa nogen Maade været givne, for dermed at opretholde private Stiftelser, og fordi det flere Gange er skeet, er det ikke nødvendigt, at dette gjentages; man kunde med Grund sige, at det var skeet med Urette og burde ikke være skeet, men at man nu var kommen til en rigtigere Erkjendelse, og derfor nu vilde ophøre dermed. Naar det ærede Medlem har indlaabt sig paa at undersøge, hvorvidt det, der her er foreslaaet i Betænkningen, er hensigtsmæssigt eller ikke, saa ligger dette aldeles ikke derpaa; Udvalget støtter sig aldeles ikke derpaa; Udvalget siger til Ministeren — det er en Slags Samtale, om man vil, som her er foregaaet imellem Udvalget og Ministeren — Ministeren kan jo gaae den Vej at